

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720203032
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3720203032.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu I. P. P. so sídlom Q., L. XX, I.: XX XXX XXX, zastúpeného T. T. F., advokátom so sídlom Q., L. XX, proti žalovanému R. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, XXX XX F., o zaplatenie 230,61 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 6Csp/50/2020-97 zo dňa 2. júna 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaný **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 26,01 eur. Výrokom II. vo zvyšku súd žalobu zamietol. Výrokom III. žalovanému nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou voči žalovanému domáhala zaplatenia istiny 204,60 eur, zmluvnej pokuty vo výške 26,01 eur a úroku z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 26,99 eur od 01.12.2017 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 62,23 eur od 01.02.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 27,73 eur od 02.03.2018 do zaplatenia, 5,00 % ročne zo sumy 29,99 eur od 30.03.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav: Dňa 23.06.2016 právny predchodca žalobkyne - P. A., J. so žalovaným uzavreli zmluvu o poskytovaní verejných služieb (ďalej len „Zmluva“) a Dodatok k Zmluve o poskytovaní verejných služieb (ďalej len "Dodatok"), a to v zmysle zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. Predmetom Zmluvy bola povinnosť právneho predchodcu žalobkyne aktivovať a poskytovať žalovanému ako fyzickej osobe - nepodnikateľovi program služieb W. L. M. prostredníctvom SIM karty s prideleným tel. číslom XXXXXXXXXX, s dobou viazanosti 24 mesiacov a žalovaný sa zaviazal, že bude najmä riadne a včas platiť cenu za aktiváciu a poskytovanie služieb. Zmluvná pokuta bola dojednaná v sume 190,00 eur ako základ - počiatočná suma, ktorá bude klesať. Za poskytnuté služby právny predchodca žalobkyne vystavil žalovanému nasledovné faktúry: faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 26,01 eur s dátumom splatnosti 01.10.2018, faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 32,72 eur s dátumom splatnosti 01.03.2018, faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 49,79 eur s dátumom splatnosti 29.03.2018, faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 87,06 eur s dátumom splatnosti 31.01.2018, faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 62,65 eur s dátumom splatnosti 29.12.2017, faktúru č. XXXXXXXXXX na sumu 26,99 eur s dátumom splatnosti 30.11.2017. Dňa 08.07.2020 právny predchodca žalobkyne P. A., J. so žalobkyňou uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok, medzi ktorými pohľadávkami bola v zmysle prílohy k predmetnej zmluve aj pohľadávka voči žalovanému. Listom zo dňa 22.07.2020 právny predchodca žalobkyne žalovanému oznámil, že postúpil pohľadávku voči žalovanému vo výške 285,22 eur na žalobkyňu, a to na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020. Právne vec súd posúdil podľa § 39, § 51, § 52 ods. 1 až 4, § 491 ods. 1, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, ods.

2, § 525 ods. 2, § 544 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 43 ods. 1 písm. a), ods. 12 písm. b), ods. 13, § 44 ods. 1 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané a nesporné, že medzi právnym predchodcom žalobkyne a žalovaným vznikol na základe Zmluvy o poskytovaní verejných služieb dňa 23.06.2016 záväzkovo-právny vzťah, predmetom ktorého bola povinnosť právneho predchodcu žalobkyne poskytovať žalovanému verejnú službu a žalovaný sa zaviazal za poskytnuté služby platiť vyfakturovanú cenu. Poskytovanie verejnej služby je predmetom podnikania právneho predchodcu žalobkyne, ktorý túto uzatvoril so žalovaným ako fyzickou osobou - nepodnikateľom, a preto súd uvedenú Zmluvu považoval za zmluvu spotrebiteľskú. Právny predchodca žalobkyne za poskytnuté verejné služby žalovanému vystavil nasledovné faktúry: faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 26,01 eur s dátumom splatnosti 01.10.2018, faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 32,72 eur s dátumom splatnosti 01.03.2018 (z ktorej si žalobkyňa uplatnila 27,73 eur), faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 49,79 eur s dátumom splatnosti 29.03.2018 (z ktorej si žalobkyňa uplatnila 29,99 eur), faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 87,06 eur s dátumom splatnosti 31.01.2018 (z ktorej si žalobkyňa uplatnila 62,23 eur), faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 62,65 eur s dátumom splatnosti 29.12.2017 (z ktorej si žalobkyňa uplatnila 57,66 eur), faktúru č. XXXXXXXXXXXX na sumu 26,99 eur s dátumom splatnosti 30.11.2017. Súd sa z úradnej povinnosti zaoberal otázkou aktívnej legitimácie žalobkyne na podanie žaloby. Keďže P. A., J. je podnikom poskytujúcim verejné služby podľa zákona o elektronických komunikáciách, bolo potrebné skúmať podmienky pre platné postúpenie pohľadávky nielen v zmysle Občianskeho zákonníka, ale aj v zmysle ustanovenia § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, z ktorého je možné vyvodiť, že spôsobilým predmetom postúpenia zo strany podniku môže byť len pohľadávka alebo časť pohľadávky, ktoré sú už splatné. Poskytovateľ verejných služieb (podnik) má oprávnenie postúpiť len peňažný záväzok, s ktorým je dlžník (účastník) aktuálne po stanovenú dobu (dlhšie ako 90 dní) aj napriek písomnej výzve podniku nepretržite v omeškaní. Súd v priebehu konania vyzval žalobkyňu na vyjadrenie sa k splneniu zákonných podmienok postúpenia podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Súd uviedol, že faktúry pravidelne vystavované za mesačné fakturačné obdobie, nemožno považovať za výzvu pred postúpením pohľadávky podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Súd poukázal na právny názor vyslovený Krajským súdom v Prešove, ktorý uviedol, že faktúry veriteľa na úhradu dlžnej sumy nemožno považovať za výzvy v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, nakoľko tieto neobsahujú poučenie dlžníka o možnosti postúpenia pohľadávky (rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.09.2020, sp. zn. 17CoCsp/34/2020). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlhu až výzvou právneho zástupcu žalobkyne zo dňa 09.09.2020, ktorá bola žalovanému odoslaná (podľa predloženého podacieho hárku) dňa 11.09.2020, teda až po postúpení pohľadávky. Zároveň mal súd za to, že nebolo zo strany žalobkyne preukázané ani omeškanie dlžníka po dobu 90 dní. Z § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách totižto vyplývalo, že omeškanie dlžníka viac ako 90 dní musí nastať až po doručení výzvy na úhradu dlhu („...ak je napriek písomnej výzve podniku jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní...“). Možno teda vyvodiť, že omeškaniu dlžníka viac ako 90 kalendárnych dní musí predchádzať písomná výzva podniku, ktorá došla do dispozičnej sféry dlžníka. Keďže v danom prípade absentovala písomná výzva, absentovalo aj jej doručenie a teda aj omeškania dlžníka po dobu 90 dní od jej doručenia. Súd mal za to, že právny predchodca žalobkyne, spoločnosť P. A., J., Q., nebol oprávnený uplatňovanú pohľadávku postúpiť na žalobkyňu, ktorá skutočnosť zakladá, za takéhoto stavu ako bol zistený dokazovaním, že žalobkyňa nie je aktívne vecne legitimovaná. Preto súd vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom k tomu, že v časti o zaplatenie 26,01 eur súd konanie zastavil, pričom zastavenie konania zavinil žalobca, keď zobral v tejto časti žalobu späť bez uvedenia dôvodu, v predmetnej časti má nárok na náhradu trov konania žalovaný v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Z dôvodu, že súd vo zvyšku žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, súd konštatoval, že v tejto časti bol žalovaný úspešný a patrí mu náhrada trov konania v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Preskúmaním spisu však súd zistil, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Uviedol, že aktívnu legitimáciu v tomto spore preukazuje oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanému zaslané na adresu zasielania písomných listín uvedenú v Zmluve o poskytovaní verejných služieb „Sv K. a L. XXXX/X, XXX XX P.“, dňa 22.07.2020. Zároveň uviedol, že za účelom preukázania aktívnej legitimácie predložil súdu aj zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 08.07.2020 spolu s identifikáciou postúpenej pohľadávky, ktorou preukazuje postúpenie žalovanej pohľadávky počas prebiehajúceho sporu. Žalobca súdu predložil aj výzvy právneho predchodcu zo dňa 15.11.2017, 15.12.2017, 15.01.2018, 15.02.2018,

15.03.2018, 15.09.2018. Predloženými výzvami doručovanými žalovanému na adresu, ktorú uviedol v Dodatku k zmluve o poskytovaní verejných služieb preukazuje žalobca splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. Právny predchodca dňa 15.11.2017, 15.12.2017, 15.01.2018, 15.02.2018, 15.03.2018, 15.09.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie peňažného dlhu pred postúpením pohľadávky. Žalovaný napriek písomným výzvam právneho predchodcu žalobcu, svoj dlh nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal viac ako 90 kalendárnych dní. Nakoľko bol žalovaný napriek výzvam právneho predchodcu žalobcu viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho dlhu voči podniku, na ktorého zaplatenie bol preukázateľne vyzvaný, týmto boli podľa žalobcu splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov. Nedoručenie faktúr žalovaného zo spisu nevyplýva, žalovaný nerozporuje nedoručenie týchto listín, preto sa skutočnosť, že žalovanému boli faktúry k zaplateniu riadne doručené považuje sa nespornú v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP. Žalobca poukázal aj na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ z 22.novembra 2012 vo veci C119/12. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie zmenil tak, že zaviazže žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 204,60 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy 26.99 eur od 01.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy 57.66 eur od 30.12.2017 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy 62.23 eur od 01.02.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy 27.73 eur od 02.03.2018 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy 29.99 eur od 30.03.2018 do zaplatenia, to všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a nahradil žalobcovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia v plnej výške.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. je potrebný podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 23.06.2016 uzatvorila spoločnosť P. A., J., so sídlom Q., Q. XX, I.: XX XXX XXX (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) so žalovaným zmluvu o poskytovaní verejných služieb, v zmysle ktorej sa právny predchodca žalobcu zaviazal poskytnúť a aktivovať žalovanému program služieb. Uvedenou zmluvou bola dojednaná aj zmluvná pokuta. Žalobca si uplatnil nárok z vyššie uvedenej zmluvy ako postupník (zmluva o postúpení pohľadávok uzatvorená s právnym predchodcom žalobcu ako postupcom dňa 08.07.2020) a to v rozsahu postúpenia podľa vyúčtovaných faktúr za poskytnuté služby právnym predchodcom žalobcu žalovanému s dátumom splatnosti v dňoch 30.11.2017, 29.12.2017, 31.01.2018, 01.03.2018, 29.03.2018 (ďalej len „predmetné faktúry“) vo výške 204,6 eur a zmluvnej pokuty vo výške 26,01 eur s príslušenstvom.

6. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu z vyššie uvedenej zmluvy zo dňa 23.06.2016 vyplýval zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb. Právny režim postúpenia pohľadávky z predmetnej zmluvy o poskytovaní verejných služieb podlieha zákonu č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách, ktorý ako lex specialis upravuje osobitné podmienky pre postúpenie pohľadávok v prípade poskytovania elektronických komunikačných služieb.

7. Podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka.

8. Uvedené ustanovenie definuje dve podmienky platného postúpenia takejto pohľadávky v režime zákona o elektronických komunikáciách, pričom prvou je písomná výzva podniku uvažujúceho o postúpení riadne nesplácanej pohľadávky účastníkovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite, viac

než 90 dní trvajúce omeškanie účastníka so splnením svojho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke podniku. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho rozhodnutia. Súd vecnú legitimáciu skúma vždy bez návrhu a aj v prípade, že ju jeden z účastníkov konania nenamieta.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca v konaní nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky v celom rozsahu žalobou uplatneného nároku. Odvolací súd má za to, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať písomnú výzvu postupcu uvažujúceho o postúpení riadne nesplácanej pohľadávky účastníkovi, aby pohľadávku splnil. Za takúto výzvu nie je možné považovať žalobcom predložené faktúry, a to bez ohľadu na to, že otázka ich doručenia bola v konaní nespornou skutočnosťou, tak ako uvádzal žalobca v odvolaní. Rovnako tak nie je možné za preukázanie splnenia vyššie uvedených podmienok pre platné postúpenie pohľadávky považovať len preukázanie oznámenia o postúpení pohľadávky.

10. Z vyššie uvedených predmetných faktúr totiž nevyplýva vôľa právneho predchodcu žalobcu postúpiť pohľadávky na žalobcu v rozsahu ako tieto boli predmetom postúpenia podľa zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné vychádzať z účelu uvedeného ustanovenia § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Účelom uvedeného ustanovenia je tiež poskytnutie ochrany dlžníka tak, aby tento, pokiaľ poruší zmluvné podmienky, mohol vykonať nápravu a zotrvať vo vzťahu s pôvodným veriteľom. Doručenie predmetných faktúr neposkytli dlžníkovi takú ochranu, ako vyžaduje uvedené ustanovenie § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, a teda umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s veriteľom, s ktorým dojednal predmetnú zmluvu. Pokiaľ ide o zmluvnú pokutu, tu žalobca rovnako nepreukázal písomnú výzvu v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Čo sa týka druhej podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v režime zákona o elektronických komunikáciách, t. j. nepretržité, viac než 90 dní trvajúce omeškanie účastníka so splnením svojho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke podniku, z dôvodu hospodárnosti, touto sa nebolo potrebné zaoberať, keď nebola preukázaná vyššie uvedená výzva podľa § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní bol preto správny.

11. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný. Z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalovanému vznikli trovy odvolacieho konania, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).